

Poëzieagenda 2024

Poëzie
agenda

2024

Een lach

vandaag is een dag die jurken draagt
een giechelende, geurende dag
een met zichzelf geen blijf wetende dag
een dag die je voor geen geld wil ruilen op de dagenmarkt
eentje die standhoudt, zichzelf kirrend opvouwt
een dag van betekenis
om in te pakken, mee uit te pakken op de speelplaats van tijd
een ruim zittende zen van een dag die je ademhaling vertraagt
de leegte in je hoofd verjaagt
een dag die vliegert in de ochtendzon
terwijl hij heldere woorden de lucht in blaast
een lach van een dag, zo'n dag

Januari

week 1

ma 1

di 2

wo 3

do 4

vr 5

za 6

zo 7

Leesvoorbeeld

Karton

Een stuk karton. Een stanleymes.
Links op het karton schrijf ik met stift
de goede dingen, rechts de slechte.
Met mijn linkerhand houd ik het
met uitgestrekte arm op ooghoogte
stevig vast, met mijn rechterhand
snijd ik het in één vloeiende beweging
in tweeën. De slechte dingen vallen
op de grond, de slechte dingen gooi ik weg.
Het is de uitdrukking van een verlangen
maar zolang ik deze handeling
op gezette tijden blijf herhalen
ook de bevrediging ervan.

Januari

week 2

ma 8

di 9

wo 10

do 11

vr 12

za 13

zo 14

Leesvoorbeeld

Troost

Troost geneest niet
verlicht, vertraagt
heelt niet, smooit
verstilt de honger niet

troost dempt niet
verzacht, verhardt
het gehoor niet
trekt, rekt, toont
het licht net niet

troost verdooft
vergruist het geluid
niet. Tikt, telt de tijd
stikt, steekt, lost
de touwen niet.

Januari

week **3**

ma 15

di 16

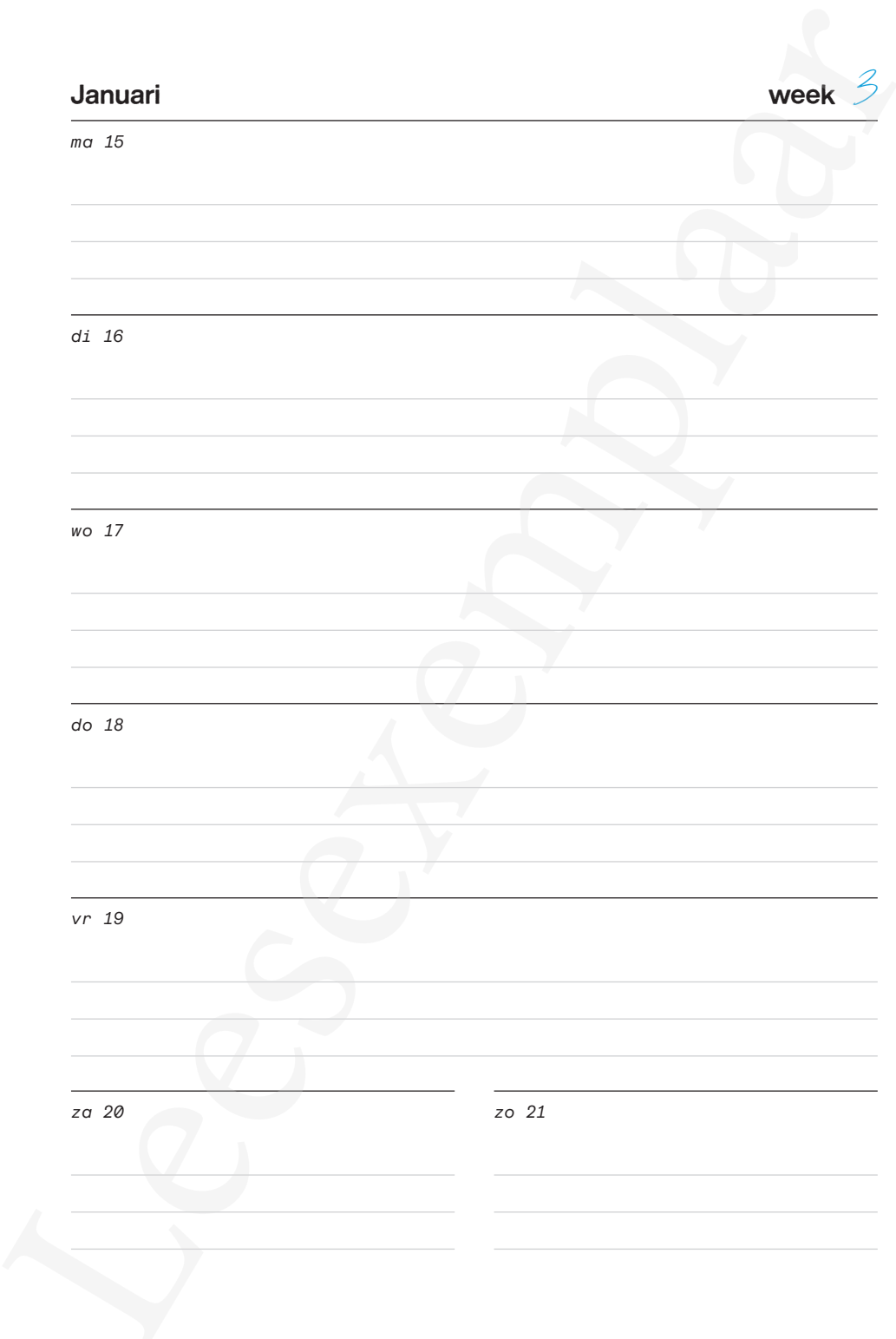
wo 17

do 18

vr 19

za 20

zo 21

Restant van een idylle

Wie nu geen boomschaar, bosmaaier
of bladhark heeft, niets van Husqvarna,
Fiskars, Stihl, geen bijl, geen sikkel,
wetsteen, hakblok noch kettingzaag,
landhak of laarzenknecht, wie zelfs
geen kruiwagen heeft, moet brieven,
ansichtkaarten schrijven of gedichten.

Januari

week 4

ma 22

di 23

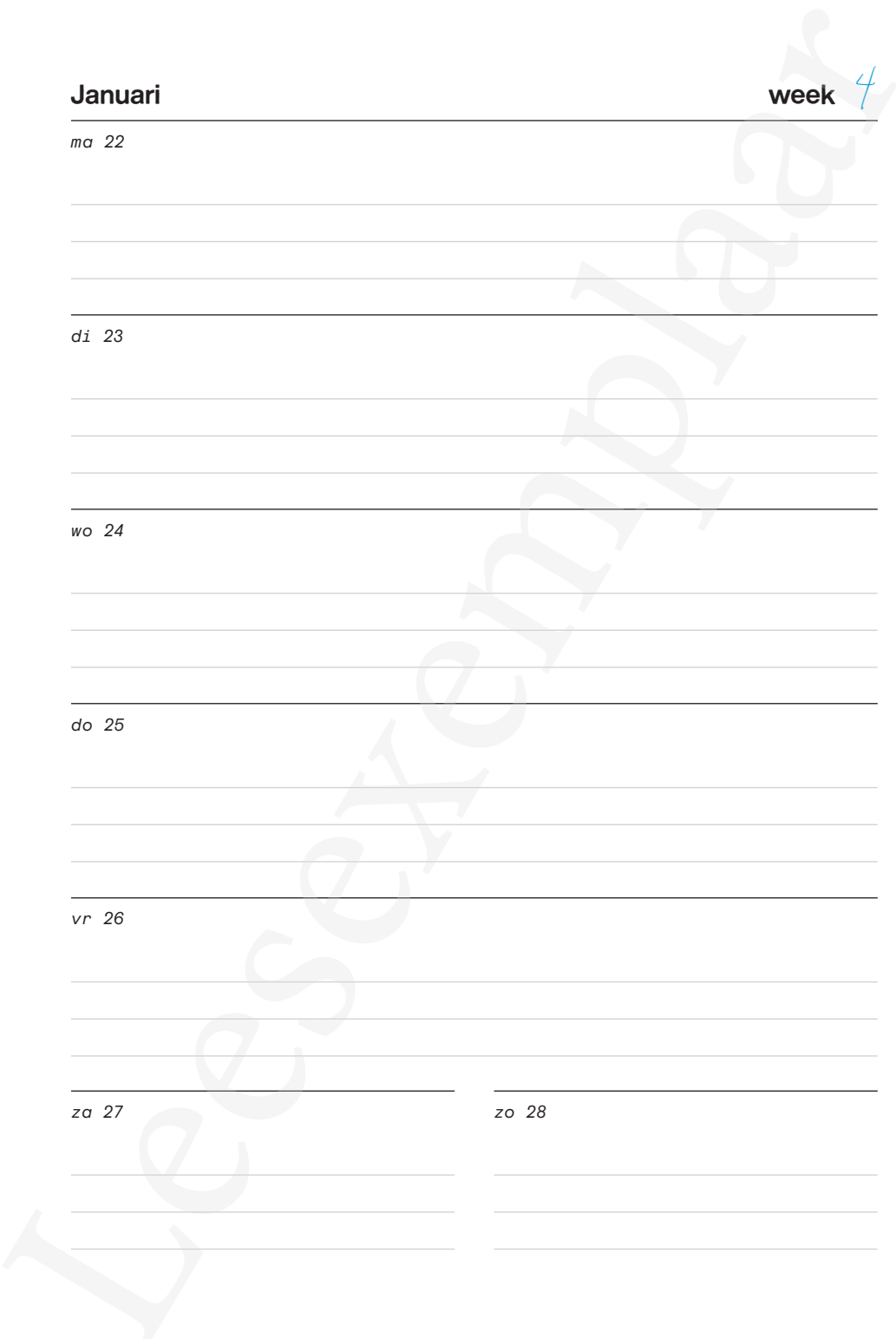
wo 24

do 25

vr 26

za 27

zo 28

Ook dit zal voorbijgaan

ik zou elke dag een briefje moeten schrijven
om te bedanken voor wat dan ook, voor alles
de lucht is zo blauw als het huis, bedankt
ik geloof in het leven

de storm verwoest het interieur
de stem van mijn moeder
is net zo geruststellend als toen
het heeft zijn tijd nodig, zegt ze

mama, ik zou je elke dag een briefje moeten schrijven
weet je nog toen je mij kreeg
ik zal noteren wat je zei
zodat jij het me opnieuw kunt vertellen

ik droom nog steeds van ons oude huis
het huis zo blauw als de lucht
ik was zo blij dat ik jou kreeg, zei je

wij zijn er nog, er is nog licht
maar je hebt het recht te vergeten
en te bedanken voor de avond

Januari - februari

week 5

ma 29

di 30

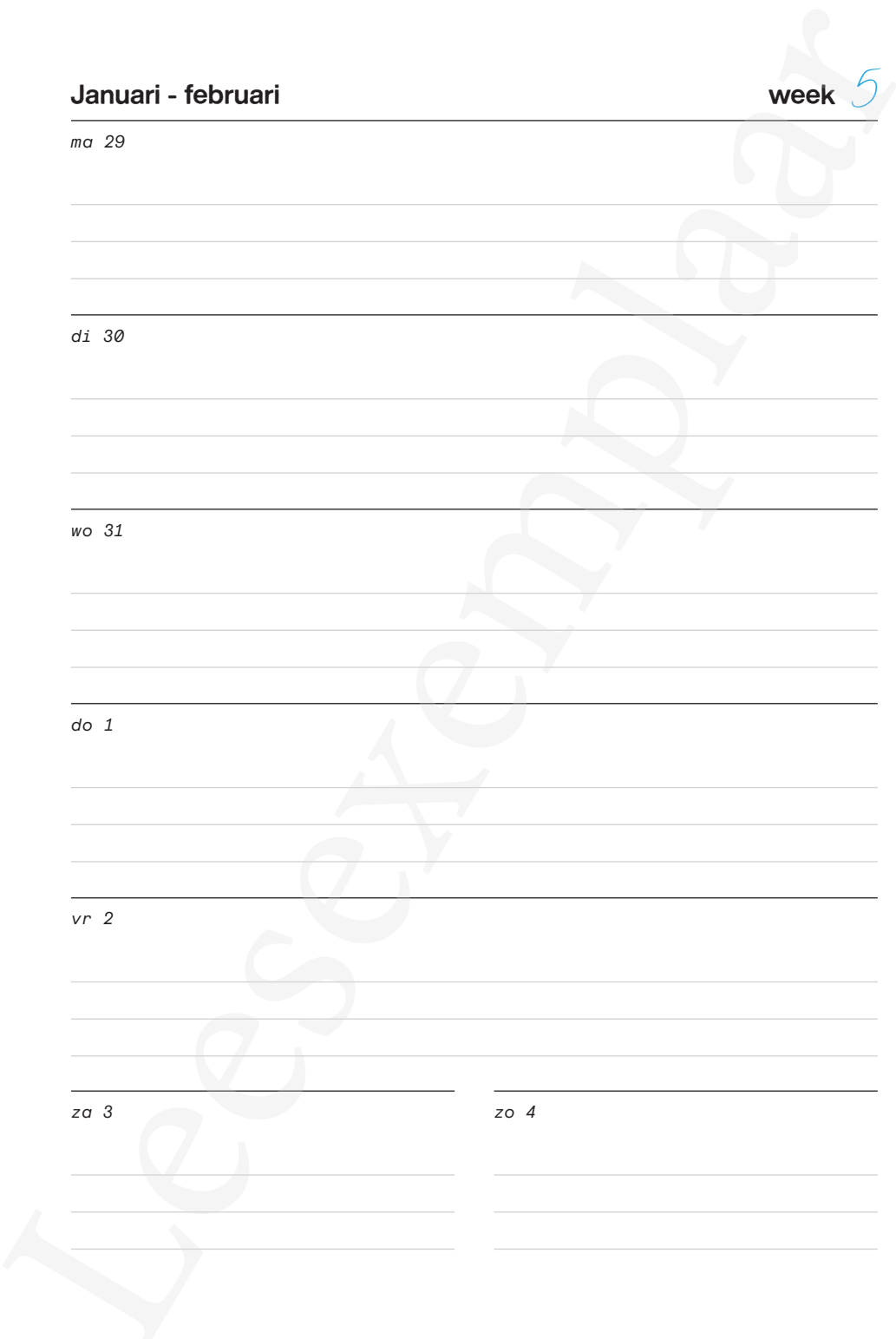
wo 31

do 1

vr 2

za 3

zo 4

Lang

Ah daar ben je.

Dat treft, want ik was naar je op zoek. Al even. Een tijd.
Niet hard hoor. Ook niet koortsig of laaiend. Eerder als een
waakvlam.

Die blijven het langst branden, hebben aan adem genoeg.
Waakvlamwachtend heb ik naar je gezocht. Zo was het.
Zo lang dat zoeken wachten kon worden. Haast
ongemerkt.

Hoe lang, vraag je? Wat is lang? Lang is vier letters, beginnend met
de el.

Lengtemaat, eetlepel. Ik heb een eetlepel op je gewacht. Zo is het.
Ik heb een eetlepel op je gewacht. Want die smaken altijd naar meer.
Ik heb zo lang op je gewacht dat het wachten zelf naar meer begon
te smaken.

Watertandend wachtend, op waakvlamstand.

Als geen ander weet ik hoe speeksel getrokken uit klieren gevuld
met hoop over een tong rolt. Een mond beplakt.

Gaan we?

Februari

week *6*

ma 5

di 6

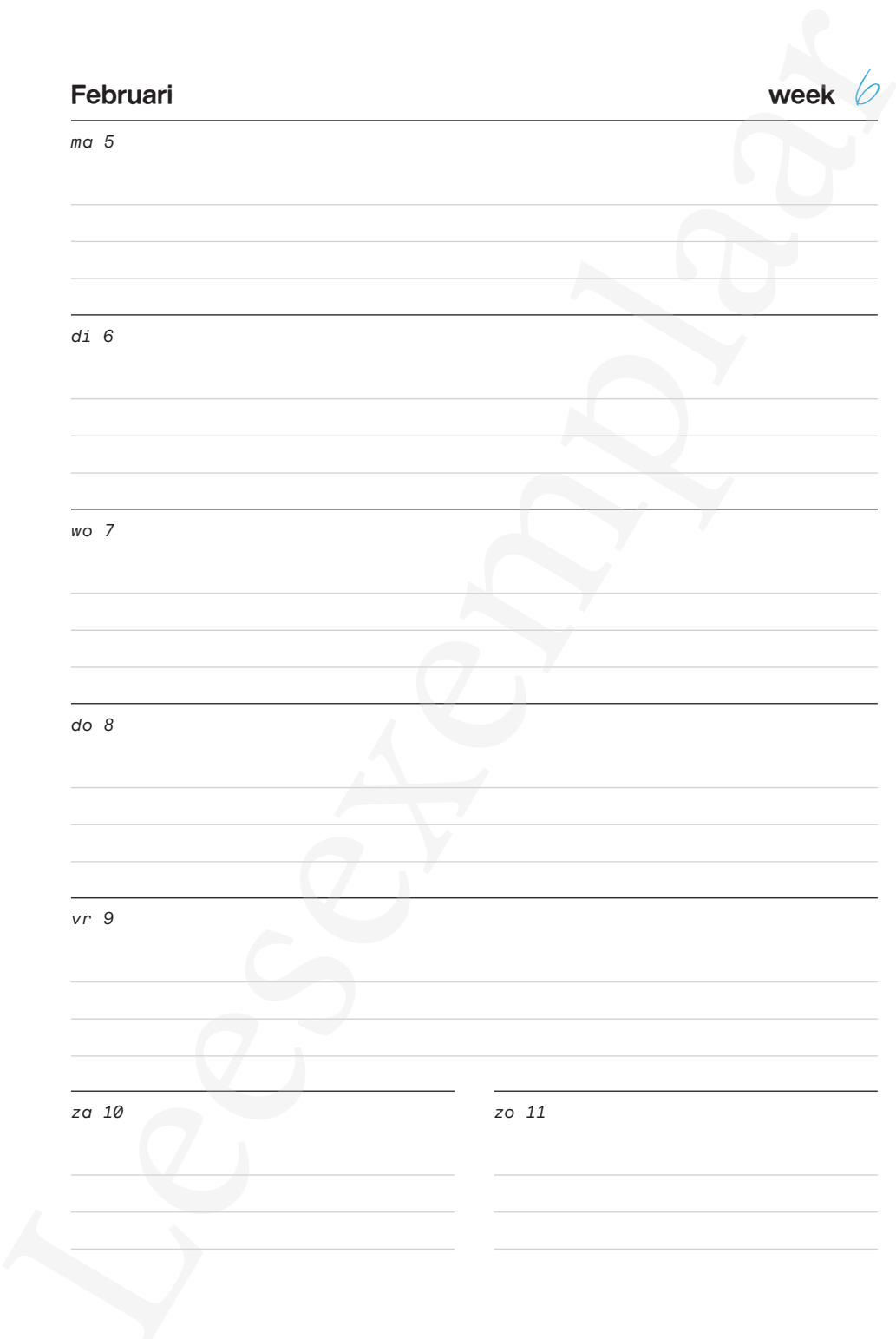
wo 7

do 8

vr 9

za 10

zo 11

Haaien

Ik heb je lief met het én én van haaietanden
die én naast én achter elkaar in rijen staan, al had een enkele
vlijmscherpe reeks hen misschien ook wel vaak volstaan.

Ik kan je niet omarmen enkelvoudig nu. Telkens druk ik ook
de reeds stokoude man tegen me aan, plus het jongetje van opnieuw
zes én acht én tien. Een slaapkamer: een overzichtstentoonstelling
van al elkaars gedaantes waar je suppoost bent allebei

met ogen veelal dicht. En ook dat ik, bij klaarlichte dag, de mijne
wel eens sluit, dichtpers uit vrees dat woorden,
het meest wendbare van dingen, me ooit abrupt en allerwreedst
– zoals men soms op volle oceaan haaien ontvint –

zullen ontbreken door een erfelijk eng iets
en anders wel voor straf voor grenzeloos ontoereikend beminnen
op papier. Ach, liefdesgedichten, zouden ze überhaupt wel bestaan

als men veel indrukwekkendere, toonbare bloeduitstortingen opliep
door keer op keer knalhard te botsen voor die ene tegen
de formuleringslimiet.

